

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 18

Den 2 Maj

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

Redaktion: ANNA GAUFFIN.

37 årg.

1920

Den störste i himmelriket.

Matt. 18: 1—6.

Tänk vad man gärna vill vara förmer än andra! En flicka tycker sig vara vackrare än en annan eller också mera begåvad. En gosse skryter över sin styrka och sitt mod. Man vill gärna vara den förnämsta i sällskapet.

Det var likadant med Jesu lärjungar. De kommo mycket ivriga fram till Jesus och frågade, vem som var den störste i himmelriket. Petrus, Jakob och Johannes voro nog säkra på, att de voro förmer än de andra lärjungarna. De hade ju nyss förut fått vara med sin Mästare på förklaringsberget. Där hade de sett underbara ting.

Det var ju självklart, att de skulle få de främsta platserna i det rike, där Jesus skulle vara konung. De drömde om yttre storhet och glans.

Men nu ser Jesus så allvarligt på dem, och så vinkar han till sig ett litet barn. Barnet kommer gärna till mannen med de milda ögonen, och Jesus lägger sin arm omkring det och säger till de förvånade lärjungarna: "Sannerligen säger jag eder: Om I icke omvänden eder och bliva såsom barn, skolen I icke komma in i himmelriket."

Det var stränga ord. De revo sönder alla högmodiga tankar. Huru förfärligt, att inte ens få komma in i Jesu härliga rike. De behövde i sanning omvändas från de stora tankarna och bli ödmjuka.

Ödmjuk som ett litet barn! Stora barn äro inte så sällan högmodiga. En liten fyraåring kan ju bli så där litet stolt över sin nya kolt eller klänning, men tänker inte länge på det. Och inte har han någon tanke på, att han är någonting märkvärdigt. Inte har han heller gjort någonting, som är till människors nytta. Han har alltså ingenting att vara högfärdig över. Men sprittande glad är han för allt vackert han får.

Så skulle lärjungarna ödmjukt taga emot Guds rike. De skulle som barn vara glada över denna härliga gåva. Och ju mera de kunde glömma sig själva, desto större skulle de bli i himmelriket. Inga stora och märkvärdiga ting skulle de sträva efter. Men små enkla handlingar värderade Jesus, om det bara var kärlek med.

Det fanns även på den tiden många små barn, som behövde vård och skydd. Den som i kärlek tog emot ett sådant barn, han tog emot Jesus. Även den minsta handling, som vi av kärlek göra, förenar oss närmare med Gud. Den gör oss också alltmera lika Jesus.

Jesus älskade särskilt barnen. Därför var han rädd om dem. Och

sist i vår text talar Jesus stränga ord till dem, som leda de små ut i synden. Förförarens straff blir förfärligt.

Kära barn! Jag vet, att du vill bli en duktig människa. Du har måhända fått anlag att kunna spela eller sjunga. Var ej stolt över dessa gåvor. Men tänk så här: "Gud har givit mig dem, för att jag skall kunna glädja olyckliga och sjuka människor." Om du skall kunna sjunga och spela bra, måste du, flitigt öva dig. Gör det i ödmjukt sinne, så får du mycken glädje.

Så skola vi tänka om varje gåva vi ha. Tänk om den rike tänkte så! Då skulle många bli hulpna, som nu måste lida nöd.

Skola vi ej besluta oss för att av kärlek tjäna Gud bland våra kamrater och vänner? Inte tänka så mycket på oss själva och yvas över våra företräden. Låt oss bedja Jesus om hans ödmjuka tjänaresinne! Då blir vårt liv fullt av glädje. Till sist skall Gud av nåd giva oss en plats i sin härliga himmel. Ingen skall där ångra, att han på jorden glömde sig själv för andra.

V. Wikholm.

Brev från Kongo.

Till söndagsskolbarnen.

Med fotografi.

Kära unga vänner, Gud välsigne eder! Enligt en i Barnavännen uttryckt önskan kommer nu en fotografi av Ellen och Nils Börrisson i Kongo.

De må gott och finna det trevligt och intressant att vara med oss här i vildmarken, ehuru de aldrig träffa någon annan europé än far och mor och tant Stina Nilsson. Hon är vår enda kamrat på Kinkenge. Men här är alltid många svarta, och så är naturen och djurvärlden så väldigt intressanta, säga de, och

solnedgångarna nu under regntiden rent av sagolikt vackra och växlande.

Jag sade "i vildmarken", och det är riktigt, ty där äro vi. Men i den är missionsstationen, vad oasen är i öknen. Så fort vi efter ankomsten sett oss omkring litet, sade Ellen: "Här är vackert". Och ändå var det efter två torkår och i "sivu", då allt som kan torka är borttorkat.

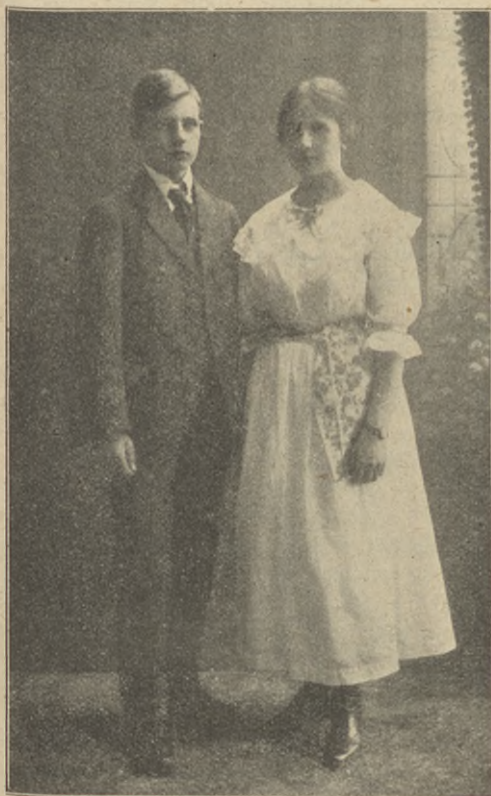
Allesammans här ute försöka vi samla till våra stationer så många vackra och

BARNAVÄNNEN

nyttiga växter vi kunna, både europeiska och tropiska. Det kostar så litet men betyder så mycket för vår trevnad och välfärd här. Och naturen är så frikostig.

Just nu bära ananas, bananer, mangos, indiska körsbär, med flera, rik skörd.

För ett par dagar sedan skulle Ellen koka vårt årsförråd av körsbärssaft, och

hon tillika med Nils och en tjänare ploekade körsbär hela förmiddagen strax bredvid kokhuset. Till följe av sår på fötterna, som ofta besvära oss européer, gick Ellen barfota liksom tjänaren. Någon dag förut hade småfåglarna, som kalasa i körsbärbuskarna, gjort oss uppmärksamma på en orm, som gick från gren till gren uppe i ett högt akasieträd mitt i dungen. Kocken kastade vedträn

efter honom och fick ned honom men vågade inte söka honom i gräset, ty de infödda säga, att ett bitt av honom medför döden. Vi trodde, att han skulle ge sig av ned i skogssnären där bakom och tänkte inte mer på honom.

På eftermiddagen, sedan körsbären plockats, kom kocken Kialuenga från sitt rum bakom köket och öppnade köksdörren för att gå in och koka vårt kaffe. En vattenkokare stod och ångade över elden. Ovanför spiselns på en hylla för kokkärlslock låg ormen och sträckte huvudet ut emot vattenkokaren, synbarligen intresserad av ångan, som fräste fram ur pipen. Kialuenga fick fatt i ett långt slagträ, och om några minuter låg ormen död utanför dörren.

Så vacker han var, smårutig, svartgrön och skiftande på ryggen med klargröna sidor och gul buk och samma klara färg på stjärten. Efter båda sidor från huvudet och till stjärten hade han ett djupt hudveck, som slöt så tätt till, att det ej syntes annat än vid noggrann undersökning. Detta förklarar, huru det är möjligt för ormarna att svälja djur, som äro långt större i omfång än de själva. Denne var en och tre kvarts meter lång. Han hade förmodligen gått från ett fruktträd, vars grenar nå nästan till taket av köket, och in genom ett hål i hörnet.

Någon vecka förut såg Ndandi — hon är min hjälpreda i vården av våra moderlösa skyddslingar — på vägen mellan körsbärsskogen och deras gräshyddor en orm, som med upplyft huvud betraktade något föremål. Detta befanns vara en kameleont, som stegade fram på vägen, förändrad från sin vanliga ljusgröna färg till samma gula färg som marken, där han gick. Försvarslös som denne är, var det en gåta, att ormen ej slukade honom.

Jag såg en gång en kameleont omringad av en flock av våra höns. De tittade på honom med ett öga i sänder och förvånade sig visst mycket över det märkvärdiga djuret. Han hade gjort sig svart den gången och spänt upp sig, så

att han var nästan som en boll samt väste oavbrutet åt hönsen. Då de stått så en god stund, spatserade han igenom ringen och skyndade så fort han kunde till närmaste buske. Han flyttar båda högerbenen på en gång och sedan båda vänsterbenen och ser mycket lustig ut, då han går på marken.

Ja, här finnas många intressanta djur, både små och stora.

För närvarande är Nils intresserad samlare av insekter, och vi äro sålunda i tillfälle att studera många sådana. Åh, sådana utomordentligt fina nattfjärilar med vingar och kropp, klädda liksom av finaste plysch i de mest utsökta färger, ibland helt svarta, ibland gula eller i flera färger. Den största Nils hittills fått är femton centimeter bred mellan vingspetsarna. Vi ha dock förut sådana, som i det måttet hållit över tjugu centimeter.

Dagfjärilarna äro ej så stora men överträffa den ena den andra i färgprakt.

En annan mycket intressant art är aftonfjärilarna. De komma under den korta skymningsstunden och surra som jättehumlor kring dalier och balsaminer. De ha sex till åtta centimeter långa snablar eller rör, som de för ett ögonblick sticka in i blommorna under det de flyga. Dessa ligga eljes hoprullade lik en spiralfjäder, så att blott en liten båge av den synes mellan huvud och bröst. Deras färgteckningar äro omväxlande, men dessa så väl som vingställningen fullständigt avvikande från andra fjärilars och likaså deras ögon, som äro mycket stora och kupiga.

Om larver till alla dessa arter kunde mycket sägas, men de äro min skräck och fasa. De äro dels brännlarver ända till tio centimeter i längd, och deras här eller ben bränna sår, om någon kommer vid dem. Dels finnas andra ofarliga men vämjeliga och glupska. Somliga

ätas av infödingarna med stor förtjusning. En art har nyss i flera tusental hållit till i ett vildfikonsträd, en verklig jätte, här strax utanför huset, och nu finns inte ett löv kvar. Nyårsdagen hade de gått tillsammans i stora flockar på stammen, så att den var nästan täckt av dem. Deras tätt packade mörka kroppar med deras långa, ljusa hår voro förvillande lika stora flak av gammal mossa. Nästa morgon voro de borta och vi sågo blott några som kröpo på marken i gräset. Efter en vecka upptäckte Ellen några larver, som höllo på att förpupa sig i jord. Där ha vi dem nu under förberedande av en ny generation. Nils har tagit in några med sina jordhylsor för att studera dem.

Vi häpna ofta inför det underbara i skapelsen. Tänk bara detta, att de vämjeliga larverna, som leva som sådana bara några dagar, ändå veta var och en sin väg, antingen den bär ner i jorden eller den sitter stilla på en kvist eller spinner in sig i löv eller på annat sätt skyddar sig under förvandlingen.

Nyss sände tant Stina Nilsson en "elefant", som hon fann i sitt rum, till Nils. Noshörning borde han hellre kallas, ty på huvudet är skalet utvuxet till ett uppstående horn. Det är en träborrande skalbagge, den största som de känna till här, tjock och otymplig. Han är sex centimeter lång och åtta och en halv i omkrets. Han väger femton gram.

Jag har nu skrivit i stället för min man, ty han kunde ej få tiden att räcka till brevskrivning nu vid årsskiftet.

Vi äro alla friska och äro glada att få vara här för Herrens räkning.

"Guds änglar från vår barndomsdag
Oss följa och bevara."

En av edra egna missionärer

Elin Börrisson.

Kinkege d. 3/1 1920.

Ankgården.

"Huru länge var du där?"

"Över ett år, ända sedan jag konfirmerades. Frun vet väl, att jag är föräldralös, och frun må tro, att jag hade

(Forts.)

— hon var förskräcklig. Är det galet, att jag säger, som det var?"

"Nej, tala du bara, om det kan lätta ditt sinne."

stränga fosterföräldrar. De voro då egentligen inte elaka mot mig, och jag hade det inte värre än deras egna barn. Men frun där — jag skulle kalla henne fru, för att mannen hade en liten affär

"Varför rycker jag till, när frun kommer så vänligt och rör vid mig, om inte för att min matmor alltid brukade knuffa och slå mig? Var gång det minsta barnet skrek, blev jag ruskad i armen

eller fick ett slag i nacken. Ah, det var rysligt! Och ingenting gjorde jag ordentligt. Det kunde ju vara mycket sant, men jag skulle gärna velat lära mig göra det ordentligt. Det kan väl hända, att jag är dum, men att alltid bli kallad tjockskalle eller dumhuvud, det var dock förfärligt."

"Fick du tillräckligt med mat?"

"Ja, jag kan inte säga annat, men då barnen voro orimligt bortskämda, måste

gen, och en lång, mager gammal man med grått hår och väderbitet ansikte och sorgsna, blågråa ögon kom i sikte. Han bar en hacka och spade och styrde kosan åt skogen.

"Gubbe", ropade den lilla tvååriga Ida och tultade honom till mötes, "se här!" Hon räckte honom en blåklocka.

"Skall jag ha den där? Tack, tack. En sådan liten vacker flicka!" Han tog av sig mössan för den unga frun.

jag alltid hålla till godo med den mat som de lämnade, och alla smörgåsbitar som de läto stå gav man mig. Nej, dit skall jag inte mera, det har doktorn lovat."

"Har han inte också talat om för dig, att du har en fader i himmelen, som säkert skall sörja för sitt barn?"

"Jo, det lärde jag också i söndagskolan, och jag ber Gud, att jag skall få komma till snälla människor."

Tunga steg hördes i detsamma på vä-

"Ni tycker om barn?"

"Åh, jag kan just inte säga det, men hon räckte ju blömmen åt mig. — Sådant mjukt hår, det är ju som silke. Jag har själv haft en sådan här en, frun, men hon dog, och det var nog det bästa. Men fast tjugufyra år ha gått sedan dess, är lilla Anna inte glömd."

"Lever er hustru?"

"Ja, det gör hon, men hon är en stackare och kan inte röra sig. Det är över tjugu år, sedan hon föll omkull på

Vår söndagsskola i Sundhultmon

i norra Värmland vill härmed sända söndagsskolbarnen landet runt en hälsning. Även här samlas en skara barn om söndagarna och läsa och sjunga med glada hjärtan om barnavännen Jesus. Mätte Gud välsigna alla våra små kära

vänner, att de må växa upp till goda barn och bliva till glädje för Gud och människor! Det är därför vi arbeta i söndagsskolan.

N. E. Nilsson.

den hala gångstigen utanför vår stuga, och där låg hon flera timmar, innan jag kom hem och kunde släpa in henne."

"Ni hämtade väl då en läkare?"

"Inte genast, för det är en dyr historia, som fattigt folk drar sig för. Jag värmdes sandpåsar och lade dem under hennes rygg så heta som hon kunde stå ut med. Smärtorna stillades också så småningom, men styvheten ökade, och då läkaren sedan hämtades till vår sjuke skollärare, bad jag honom också titta in till min gumma. Frun må tro, att han blev riktigt ond, när han fick se

hennes, för att vi inte hade hämtat honom förut. Han både stampade och grälade och ville ha henne till sjukhuset, men det ville hon inte, och då hon fick medhåll av mig, tog han sin hatt och gick utan att säga ett ord. Han dog sedan, jag säger inte ett ord om honom, det säges ju, att han var de fattiges vän, och det kan ju också hända. — När jag nu kommer trött hem, frun, så står ingen mat i ordning åt mig, utan jag måste laga litet mat åt oss bägge, och då blir middagsluren knapp. Om kvällarna måste jag till igen och så diska

alltsammans. På morgonen skall sängen bäddas, rummet städas, kaffe kokas och min frukost lagas i ordning. Ibland vankas det otack till på köpet, när gumman min är gnatig, stackare. På söndagen måste jag riktigt taga itu med skurning och tvätt, så att det är snart sagt min värsta dag. I kyrkan kommer jag aldrig, men vi läsa då evangeliet tillsammans, för vi äro ju kristna människor."

"Får jag titta in till henne?"

"Ja, tack, om frun vill. Vi bor i Ankgården. Den kallas så, därför att vi ha en ankdamn nedanför. Det gick präktigt, så länge hustrun min var frisk; vi fick stugan betald och en liten smula i sparbanken också. Men nu är det bekymmersamt nog. Vi ha bara ett tjugorankor i år, men det är då ett par kullar med ankungar." — Han lyfte på mössan och skyndade bort, det gällde att komma i rätt tid till arbetet.

Efter frukosten begav sig fru Borg på väg, följd av Lena och lilla Ida, som ivrigt tultade med på sina knubbiga små ben. Postkarlen hade visat dem på en gångstig, som förde rakt ned till vägen, där Ankgården låg.

Såden böljade på bägge sidor om vägen, och lärkans sång steg jublande upp mot himmelen. Ofrivilligt vände den unga frun sig om, lade handen på Lenas axel och frågade: "Vad tycker du?"

"Jag har aldrig hört maken, frun, det är söm i himmelriket. — Åh, när jag tänker på förra sommaren och mitt rysliga rum alldeles uppe under taket! När jag kom dit upp om kvällarna, var där som i en bakugn. Landet är det vackraste jag vet."

Fru Borg nickade. "Såden står nu också så hög i år", sade hon glad, "detta är ett rågfält, det är bröd från Gud till hans barn på jorden."

"Jaså, är detta råg, ja, vad vet jag. Frun, där ligger visst stugan nere vid den lilla sjön."

Ganska riktigt, där låg stugan, men sjön var visserligen bara en liten vanlig

damm, som dock såg så underligt målerisk ut, där den låg med sitt låga stängsel av stora oregelbundna, mossbevuxna stenar. Präktig, hög säv innefattade dess halva sida jämnt uppåt mot en liten viträppad stuga med halmtak och grönmålad dörr. Ankorna simmade muntert omkring i dammen, och den gula, duniga flocken av ankungar avlockade både Lena och lilla Ida ett jubelrop.

"Tyst, tyst, håll er tätt intill stugan, men kom inte in, förrän jag ropar på er. — Du ser väl efter den lilla, Lena?"

Nyckeln hängde på en spik alldeles bredvid dörren, och då intet svar kom på fru Borgs upprepade knackningar, satte hon den i låset och trädde in, först i ett litet skumt kök och sedan i rummet.

"Guds frid, och god dag här inne!"

"Vem där?" ljöd det från den stora, med blårandiga gardiner omgivna sängen. "Vi ha inte flera ankägg att sälja — ursäkta är det skollärarens fru?" Ett par allvarliga ögon sågo frågande på den inträdande.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan den 3—9 maj 1920.

M. 3. Matt. 7: 7—11. Löfte om bönhörelse

T. 4. v. 7. Vi skola bedja, söka, klappa.
O. 5. v. 8. Varför vi skola bedja, söka, klappa.

T. 6. v. 9—10. Huru jordiska fäder möta sina bedjande barn.

F. 7. v. 11. Huru den himmelske Fadern möter sina barn.

L. 8. v. 12. Lagen och profeterna.

S. 9. v. 13—14. De tyå vägarna.

Söndagsskoltext för den maj.

2 Bördagen.

Löfte om bönhörelse.

Matt. 7: 7—11.

Minnesvers: Ps. 145: 19. Han gör vad de gudfruktiga begära och hör deras rop och frälsar dem.